

somber genot in grolde, als hunkerde hij naar een grondige afrekening met het vreugdlooze tropenleven. Straks zou hij er als dol op losstormen en plukken en grijpen van alles, naar alles wat er hier te nemen viel in de levende, levende, vrije wereld.

Jules zag het, en met ongerustheid dacht hij aan wat er van komen kon, hij moest Beyner raden niet te fel van wal te gaan en hem tot kalmte manen. Dat deed hij en hij vroegde hem of hij den weg wist in Antwerpen, hij moest seinen naar huis, ze moesten zorgen voor de koffers en voor een hotel en dan, als dat in orde was, moest Beyner met hem meegaan naar **H e t S t e e n**, het museum. De machinist vond het goed, maar begreep niet, waarom Jules dáárheen wilde.

„Wat motte we dáár nou doen, wat hebbe we dáár nou an, naar dat dooie Steen? Late we d'r liever eerst eentje pakke”.

Zij gingen dan van boord, twee sjofele, uitgezichte, huiverende menschen met de kragen op. Zij stapten over stapels ivoor en tusschen hooge balen, vonden hun koffers en een man, die hen dichtbij een hotel wees, onderwijl de koffers op een wagen voortrijdend en ook de zware handvaliezen, waarmee ze eerst gezeuld hadden. Al dadelijk wilde Beyner een „bar” in, maar Jules hield hem tegen.

Jules voelde zich als in een vijandige, grimmige wereld. Grauw was de winterhemel en de Noordenwind blies hem tot op 't lijf. Van over het wijde water kwam een gedaver van rusteloze arbeid, gepuf van stoom en stalen geratel; een locomotief, die achter de kade een goederentrein voorttrok, duwde dichte, witte dotten stoom uit, die dadelijk door den wind aangetast uiteengerukt neersloegen tegen de blauwe, puntige keien. Achter zich, vóór ze langs de loodsen gingen, zag hij de Bruxelles-ville gemeerd, en de kranen zwaaiden de lading aan. Uit de reuzige, hellende schoorsteen, werd roetige smook over de stad getrokken.

Hij dacht aan de passagiers van de boot. Ze waren allen verdwenen. Achter de loodsen had hij verwacht nog den man te zien met het meisje, maar ook zij waren er niet meer. Het nieuwe leven van den wal was begonnen. Hoe ver geleek de rust en de zorgeloosheid van het veilige schip, waar de dagen droemerig vergleden waren.

Op de kade joeg de winterwind feller voort, zij volgden den man met den wagen, die hen naar een klein hotel bracht, niet ver van het museum.

Samen gingen zij later de stad in, beiden telegrafeerden ze hun aankomst naar huis. Toen zij terugkwamen, vond hij het antwoord al op zijn kamer, het geld lag klaar, en zijn zuster zou hem den volgenden ochtend aan het station in Rotterdam afhalen.

Na het koffiedrinken bleven zij in de leeszaal van het hotel geruimen tijd gezeten, turend in de vlammen van een ijzeren haard die daar brandde. Zij wisten buiten den kouden wind en begeerden weinig zich daarin te begeven, nu de warmte hen doortintelde, terwijl zij hunne pijpen rookten. Beiden dommelend in hunne stoelen, hoorden ze de wagens voorbij ratelen op de straat, zware sleperskarren, en nu en dan, het diepe grommen der toeters van groote zeeschepen.

Tot Jules eindelijk opstond en vroegde: „Zullen we nu naar het Steen gaan?” Beyner antwoordde niet, maar zeide toch na lang zwijgen:

„'t Is zoo verdomd koud buiten, en wat heb-je an zoo'n mezeum?”

Maar later wandelden zij weder langs de kaden en toen zij voor het **S t e e n** kwamen, wilde Beyner daar niet in.

„Eerst neme we d'r dáár een”, zeide hij, en hij haalde Jules over mee in een „bar” te gaan. Hij bood Jules den jenever, waarvan hij zelf schielijk twee borrels dronk, en toen de ander dankte, lachte hij schamper:

„Ferdomme, ka-je d'r niet tege?”

„Neen”, antwoordde Jules.

Beyner veegde zich met de rug van zijn hand de mond af.